

Paranoya, paran düştü oya, oya paran, güzel isim, ünlü ismi gibi, Oya Paran. Ey zembille gökten inen, akıl kaçıklığım, ben kovalıyorum sen kaçyorsun, sen kovalayınca da ben kaçıyorum. Çirkinsin akıl, akılsızsın. Yine de oyalanıp duruyoruz senle, kavruluyoruz yağımızla ama olmuyor, diğerleri, ötekiler, benler, senler, sokaklar, caddeler, sonra sütçü kamyonu... Garip, bu saatte ne işi var sokakta? Sahi saat kaç? Hava bile kararmadı, bak Aziz, tepende güneş, günün eşi, diğeri, güne eş... Gün nasıl güneşe eş olabilir ki, varlığını ondan almışsa hangi akılsız günü güneşe eş kılar. Günü var eden güneş, yokluğunda yarattığın gece ne uzun, ne aymaz bir karanlık.

Uykumda uyandım; yemyeşil bir bahçe içindeyim, her yanım meyve ağaçları, bülbül sesleri, tatlı tatlı esen rüzgar, sularında ışık oyunlarının gülümsediği buz gibi bir nehir. Hemen uzanıverdim bir ağacın gölgesine, böylesine güzel bir havada uyumak ne güzel.

Çünkü ahmağım ben, nörolojik bir hata, yırtık prezervatif piçi kadar istenmeyen bebek. Cami avlusu, "ulan beni kızdırma velet, seni götürür bir caminin avlusuna atarım hem de fakir mahallenin camisine. Züğürdün biri alır seni, sersafil yaşarsın."

Amcama bak, sırtıyor götüne giren şemsiyeye inat. Bir de argoya kötü derler, argo mu, ay çok kötüsü, banal, eegh, pis oğlum pis, sen sakın kötü söz söyleme, beyefendi ol, kibar ol, nazik ol, düşünceli ol, ben ne istersem öyle ol, bana hayırlı evlat ol ve ne dersem diyeyim hayır deme. Saçma değilim, saçma sapan fikrim, tut kulağından şimdi şu ihtiyarım, vur bastonuna tekme, de ki; "Ne bok yemeğe bunca sene kölelik ettin kendine, bak şu haline, bir deri bir kemik kalmışsın, eritmiş seni zaman. Gücün gitmiş, ölüme bakıyorsun her sabah aynada, hala kölesin kendine hala tapıyorsun, isteklerine, hayallerine... Oğullarım, oğullarım yıllar içinde oldu torunlarım, ama sen hala aynı eşeksin, hiç değişmedin."

Paranoya, kaybetme korkusundan mı geçtin gelirken, kazanmadığını nasıl kaybedersin ki, yoksa düşüncesiz ahmaklar sokağından mı geçtin? Salaklık sinmiş üstüne, kemiklerine kadar çürümüş balık kokuyorsun, boğazıma takılan kılçık kadar içimi gıcıklyyorsun. Ve ben anlayamıyorum hanginiz daha akıllı, bağırsaklarımda boka çevirdiğim hamsi mi, yoksa onu avlayan sen mi?

Kaldırımında henüz sen olmayan kendini gördüğünden beri, vitesi bir basamak yükseltip hız kazandın Aziz, aklımdan geçenler için beni yargılayacaklarına aklıma geçirenleri yargılasalar diyorsun ama kabul et, hastasın sen. Kız haklı, kendi kendine kuruyorsun, hayallerine inanıyorsun, ulan pezevenk yaşayan milyarlarca insan yanlış, bir sen mi doğrusun, nesin ki sen? Harcanmış bir otuz yıl, boşa geçmiş zaman, emek hırsız, ümitlerin katili, hayal bozan ya da hayal kıran, hiç olmadı anti-hayalist, hayalist mi, çüş artık.

Yok yok, kırk beş nokta doksan dokuzu gösteriyor sürekli dokuza devreden ibre, 3,14+3,14'nin kelime anlamı kadar beyni olmayanların kurdukları ağdaları cümlelerde kaybettiğinden beri kendini hastasın sen, günahını alıyorsun kızın, görmüyor musun nasıl çırpınıyor senin için... Şu haline bak, peygamber sünnetini hayli geçkin sakalın, çökmüş gözlerin, sararmış dişlerin, darmadağın saçların. Kendine küfrediyorsun, kendini sevmiyorsun, kendine kıızıyorsun hatta kanlı bıçaklı düşman olmuşsun kendinle. Yirmi birinci yüzyıldasın, hala hacı hoca peşindesin, ulan ahmak bu işin ilmi var, alimi var, gitsene bir doktora.

Ayşen Hanım'a gideyim en iyisi, Şile'de denizin içine rakı masası kurar biraz içeriz, sonra o kocasını boynuzlar ben de kendimi, istediğim reçeteli ilaçları da yazdırırım, uyuşturucu günah, bunlar da günah değil ya.

- Offff.

- İyi misin abi?

- Şu karşıdaki ihtiyarı görüyor musun?

- Bastonluyu mu?

- Kulağından tutup bastonuna tekme atmak istiyorum.

- Ne?

Çayından bir yudum alıp yüzünü buruşturarak sertçe masaya bıraktı bardağı. "Sabahtan beri kaynıyor olmalı" diye düşündü, "kim bilir kaç saatlik bayat çayı itelediler bize. Şeytan diyor ki kalk demliği geçir kafalarına ya da kusturana kadar içir hepsini. Evet evet bu gayet iyi fikir, fazla müşteri de yok zaten. Bizim dışımızda iki masa var; birinde de liseli aşıklar oturuyor, mekanı yaksan dumandan boğulurlar da yangını fark etmezler. Diğerleri hemen kaçar, kokanaların canı tatlı

olmuş, seksenine geldi ya seksen biri görmesi çok önemli, sanki dünya dönmeyecek o olmazsa. Şuradaki garsonu kapıp tezgahın altına soktun mu tamam işte."

- Aziz hiç iyi görünmüyorsun.
- Bilmediğim bir şey söyle.

Diğeri kadın zaten, ona bişey yapmak yakışmaz, kasada oturan lavukla beraber ikisine dayarım çayı, su da yok bu ibnelere, zift içsinler.

- N'apmamız gerekiyor?
- Beynimi aldıracağım, içine şu tezgahdaki hatunun soğan cücüğünden koysunlar, pırasa sapı, marul... Biliyor musun Nilgün'le tanışmadan önce marula maarul derdim. Çocukken portakala da pokara dermişim, annem hep söyler dururdu. Yedi aylık konuşmuşum, öyle ebe übe değil, bildiğin konuşmuşum.
- Ondan hiç şüphem yok da şu an sorunu pek anlayabilmiş değilim.
- İşte sorun bu kardeşim, anlamıyorum.
- Neyi anlamıyorsun Aziz?
- Sorunu Özcan, sorunu anlamıyorum. Ya nasıl oluyor da bu ibneler bu kadar mutlu anlamıyorum.
- Ben de seni anlamıyorum Aziz, herkesin hayalini kurduğu bir hayatı yaşıyorsun, işin var, paran var, yazarsın, saygı duyuluyorsun, seni çok seven bir kız arkadaşın var, ama sen bir haftalık ömrü kaldığını öğrenen kanserli hastalar gibi ağlanıp sızlanıyorsun. Bir derdin varsa anlat, yardımcı olmaya çalışalım.
- Çok saçma oldu.
- Saçma olan ne?
- Bir haftalık ömrü kaldığını öğrenen kanserli hastalar kısmı.
- Neresi saçma?
- Bir saniye sonrasına garantin yok sen bir hafta diyorsun, belki buradan çıkınca kaza yapacaksın, belki çıkamayacaksın bile, kamyonun biri içeri dalıp ezecek seni.
- Bu sefer sen saçmalıyorsun, tamam söylediğin gerçek ama buna endeksli yaşayamazsın.
- Sorun bu değil zaten.
- Ne peki?
- Özcan, dalga mı geçiyorsun, bilmiyorum dedim ya amına koyayım.

Bir süre sessizce çaylarını yudumlayıp pencereden dışarıyı izlediler. Hayli sonra birden konuşmaya başladı Aziz.

- Sorun benim.
- Devam et.
- Çocukluğuma inmeliyiz kanka, ibnelik orada, hissediyorum.

Birden gülmeye başladılar, ardından krize girmişçesine kopan kahkahalar gözleri yaşarana kadar devam etti.

- Oğlum ben deliyim hadi, henüz ben olmayan kendimin gözünden bir zamanlar ben olan beni izliyorum. Sana ne oluyor lan, topla kendini.
- Aklımı yedin sonunda benim de, ne olsun.
- Çay ister misin?
- Dalga mı geçiyorsun?
- Bir tane daha içeceğim ben.
- Zorun ne?
- Ne bileyim, acı acı hoşuma gitti sanırım. Dost acı söylermiş çay da dost olduğuna göre ara sıra acı olmasında sakınca yok.

Bardağındaki son yudumu da midesine gönderip garsona eliyle çay işareti yaparken hala Nilgün'ü düşünüyordu. Belki de çoktan bitmişti ilişkileri, kaybetmişti onu, belki de her şey kurmacaydı, başkası vardı hayatında. İçinde en ufak bir şüphe bile yoktu, sevdiği kadını zehirleyen kişi Gamze'ydi, gizliden gizliye arkadaş kisvesi altında kanına giriyor, Nilgün'ün sahip olduklarını kıskandığını için onu da kendisiyle aynı duruma düşürmek istiyordu. Ne yaptıysa olmamıştı, görüşmelerini engelleyememişti. "Şeytan diyor ki git, kızgın demiri sok şeyine aklı başına gelsin, bir daha da cesaret edemesin insanları zehirlemeye."

- Özcan...

Merakla gözlerinin içine bakan arkadaşını izlerken devamını getiremedi cümlesinin, sustu. Böyle bir şey nasıl söylenirdi ki, insan birine sevdiği kadından şüphelendiğini nasıl söylerdi, hem gerçekten şüpheleniyor muydu, neydi hissettiği?

- Söle de kurtul be.

- Kötü olan ne biliyor musun, Nilgün'ü çok seviyorum, değer veriyorum ama onu kaybettiğimde hiç üzülmeceğimi biliyorum.

- Hala kötü mü aranız?

- Balıkla limon gibiyiz, insanlar harika olduğunu düşünür ama gerçekte balığı seven hiç kimse üzerine limon sıkamaz.

- Yaşadıklarımızı bilemem ama Nilgün'ü seviyorum, çok iyi bir kız, kalbi temiz, kötülük düşünmüyor. Girişken, cana yakın, gördüğüm kadarıyla sırlıklam aşık sana. Kaç yıl oldu hala hayran hayran seni izliyor, göz göze geldiğinde yanakları kızarıyor. Bence çok güzel bir şey bu, onu kaybetmeni istemem, ama onun seni kaybetmesini hiç mi hiç istemem. Çünkü seni tanıyorum, gerçekten de birşey değişmez sende, diğer taraftan o hep seni arayacak, kimseyle mutlu olamayacak.

- Niye lan bulunmaz Hint kumaşı mıyım ben?

- Hayır, sen onun ilk ve gerçek aşkı ve inan bana Nilgün bir kez aşık olan kızlardan.

- Nasıl anladın bunu?

- Çünkü çıkarsız ve korkusuzca seviyor, senin yanındayken hiçbir şeyi umursadığını görmedim, senin için her şeyi yapar, her yola gelir.

- Bana söylediği son şey eğer bana çarşaf giydirmeyi düşünüyorsan beni yok sayabilirsin oldu. Sonra çıkıp gitti, ara veriyormuşuz, çiş molası sanki.

- Kıza çarşaf mı giydirmeye çalıştın?

- Yok be oğlum ne çarşafı.

- Ne bileyim ne çarşafı, sen dedin işte.

- Boş ver şimdi çarşafı, ama senin dediğin gibi olsa ben yoğum demezdi.

- Sen onun için dansöz kıyafeti giyip sokakta gezer misin?

- Çay çarptı galiba seni, ikinciyi almaman iyi olmuş.

- Gördün mü?

- Ulan aynı şey mi, şirazesini bozuk.

- Evet abicim aynı şey. Birini seviyorsan onu olduğu gibi seversin, o da seni olduğun gibi sever. Nilgün seninle sonuna kadar yürür ama kendi olarak, onu değiştirmeye çalışırsan artık kendi olamaz ki. Kızın dengesini bozuyorsun Aziz, çok fazla yükleniyorsun, daha yirmi yaşında, kaldı ki seni ben bile anlayamıyorum. Elbette hataları olacak, geçen akşam çok üzgündün bir şey demedim sana ama yaptığın yenilir yutulur gibi değil. Ya eğlenmeye çıkmışsınız kızın önünde adam dövüyorsun. Sonra da çocuk gibi azarlıyorsun onu.

- İyi de kardeşim gördüm diyorum ya bacaklarına bakıyorlardı, giymiş eteği her şey meydanda.

- Pantolon giyince de götüne bakıyorlar Aziz, hiç olmadı yüzüne bakıyorlar, n'apıcaksın, eve mi kapayacaksın kızı?

Uzun zamandır içten içe ciğerini kemiren hakikat bu kez öyle şiddetli bir darbe indirmişti ki beynine öfke, avucunda tuttuğu çay bardağını sıkarak paramparça etti. Etine saplanan cam kırıklarının açtığı yaralardan sızan kan masaya damlarken şaşkınlıkla kendisini izleyen arkadaşının gözlerinin içine bakıyordu.

- Kalk hadi hastaneye gidiyoruz.

- Ben iyiyim.

- Elin için değil, Ayşin miydi neydi o doktorun adı, onun çalıştığı hastaneye gideceğiz, ilaç falan yazsın sana. Yanlış hatırlamıyorsam yan tarafında poliklinik vardı, orada da eline baktırırız.

- Saçmalama otur şuraya.

- Lan kalk.

- Olmaz abi görüşmek istemiyorum o karıyla.

- Tamam şu eline baktıralım hadi, masa kan oldu be.

Arkadaşı koluna girip Aziz'i masadan kaldırıırken paranoya diye düşünüyordu hala genç adam. Gülümsedi, Nilgün'ün ihanet edebileceğini nasıl düşünmüştü, saçmalıklı bu. Ya da değildi, yabancı bir adamın sevdiği kadına sahip olduğunu, aletini şehvetle kasıklarına sokup tatmin ederken inlemelerini dinlediğini ve içine akan spermlerini düşündü... Başı dönüyordu, midesi bulanmaya başladı. Paranoya, paranoya, paranoya, buyur paran Oya, üstü sende kalsın çiklet alırsın Aziz Abi, ben sakız sevmem Oya, olsun oynaya oynaya çiğnersin. Hey kaldırımdaki deli, o gece yanımdaki karılar kimdi? Birinin yüzünü hatırlıyorum sanki, mavi miydi gözleri...

Başım çatlıyor, sanki biri mengeneyle şakaklarımı kısıtıyor. Hatırlıyor musun dağ evinin terasında bütün gece hiç konuşmadan uzanmıştık Nilgün'le, o zaman da ben miydin ya da ben sen miydim? Paranoya biliyorum, ne sen varsın ne ortada ihanet, Nusret Baba hala gelmedi mi vaktimiz, ne bekliyorsun çağır ki düşebilelim yollara, yoksa sen de mi yoksun, yoktan daha bir var ama vardan biraz eksik... İkinin arası ya da hiçbiri. Paranoya, paranoya, paranoya, paranoya, paranoya, paranoya, paranoya, paranoya... Dağ evine gitmek istiyorum. En son mutlu olduğumu hissettiğim yer orasıydı, sanırım orada bir yerde düşürdüm yaşama sevincimi, arasam bulabilir miyim? Saat kaç, hava kararmak üzere, bu ışık sahte sezebiliyorum, veda hüznü var aydınlığında, zifiri bir siyah saklı altında, göz gözü görmüyor, ana evladını tanımıyor, babalar ailesinden kaçıyor... Mahşer, Dağ Evi, Nilgün, paranoya... Mahşer.